

Nur talebeleri; cesaretin ve şecaatin, menbaı ve kaynağı olan iman hakikatlerini okuyup öğrendikleri hâlde, pasif gibi görünüyorlar. Bunu nasıl yorumlarsınız?

Önce şunu ifade edeyim: Bu gibi iddia ve ithamlar büyük ölçüde mazide kalmış bulunuyor. Nur talebelerinin pasiflikle itham edildiği dönemlerde, insanların kafalarında devletçilik yer etmiş, her şeyi devletten beklemek herkes için vazgeçilmez bir gerçek haline gelmişti. Zamanla, bu anlayışın devletleri de, milletleri de geri bıraktığı görülerek, hür teşebbüs ve hür fikir kapıları açılmış, devletin birçok müesseseleri özel teşebbüse devredilmiş, eğitimde bile özel teşebbüsün hissesi, yavaş da olsa, yükselme göstermeye başlamıştır. Bu yeni dönemde insanlar iman ve ahlâk sahasında devletten fazla bir şey beklemeyip kendi çaplarında bir şeyler yapmanın gayreti içine girmişler ve bu çalışmalar, *“Damlaya damlaya göl olur.”* kabilinden, bugün büyük bir önem kazanmış, din düşmanlarının bile nazar-ı dikkatlerini çekme noktasına ulaşmıştır. Hâl böyle olunca her şeyi devletten ve hükümetten bekleyenlerin ortaya attıkları söz konusu iddia da aktüalitesini büyük ölçüde kaybetmiştir. Bununla birlikte konu üzerinde, kısaca durmakta fayda vardır.

Mehmet Kırkıncı Hocamızın bu tip iddialarda bulunan bir kişiye verdiği cevabı nakletmek isterim. Ben olayın detaylarını ve Hocamızın kendi ifadelerini istemeyerek kısa geçip, bize verdiği muhteşem dersi kendi ifadelerimle özetleyeceğim:

Muhatabına, Fırtınalı bir denizin kıyısı şiddetle dövdüğünü ve nice evleri harap edip sular altında bıraktığını anlatır ve şöyle der: *“Siz buna aktif hareket diyebilirsiniz ama sonucu birçok menfiliklerle doludur. Sessizce yerinde durup, kimseyi incitmeden çalışan ve muhtaçlara meyvelerini nazikane uzatan bir meyve ağacını da pasif sayabilirsiniz, ama bu pasifliğin nimetleriyle beslendiğimizi de unutmayın.”*

Muhatabına bir başka örnek daha verir:

“Camlarımızı kırmadan evimizin içine giren ve bizi aydınlatan güneşin bu hareketine pasiflik mi diyeceğiz?..”

Bu güzel örnekten şu dersi alıyoruz:

Demek ki, biz hareketlerin şiddetine ve süratine değil, sonuçlarının büyüklüğüne ve faydalılığına nazar edeceğiz.

Soru sahipleri daha çok siyaset sahasında dolaştıkları ve bizi de bu yönde pasiflikle

itham ettikleri için, konuyu o açıdan ele almamız gerekiyor:

Ülke yönetimine hâkim olmak başka, insanların kalplerine ve akıllarına hitap ederek onları istikamet çizgisine çekmek çok daha başkadır. **Birinci şık,** ya demokratik yolla, yahut ihtilal ile olur. Birincisinde “kendi partisi lehinde aralıksız propaganda yapma, karşı partileri sürekli kötüleme” gibi görünüşte aktif ama çoğu zaman yalan, gıybet ve iftiralarla kaynaşan, nefis ve menfaat endeksli faaliyetler söz konusudur. Muhataplarımızın kalplerini fethetme idealiyle bu tip faaliyetlerin örtüşmediği, hatta zıtlık gösterdiği açıktır. Demek ki, bu yolda bütün insanların hidayetüne vesile olmak yerine, sadece kendi taraftarlarına menfaat kazandırmak esastır.

İkinci yol ihtilaldır, dedik. İhtilal denilince zor kullanma ve öldürme akla gelir. Bir kişiyi zor kullanarak bir fikre davet edemezsiniz. Onun kalbine iman, irfan ve fazileti zorla yerleştiremezsiniz. Zaten bir çatışma sonucu muhatabınızı öldürmüş iseniz, artık ona hiçbir faydanız dokunamaz. O hayatta kalacaktır ki, kendisiyle tartışabilesiniz, onu ikna etmeye çalışabilesiniz, kabul etmese bile hiç olmazsa ona karşı tebliğ görevinizi yerine getirmiş olabilesiniz. Demek ki bu yol, **“tebliğ, ikna ve irşat”** hareketiyle zıtlık arz ediyor.

İşte bu mahiyet farklılığındandır ki Nur talebeleri aktif siyasetten uzak durmuş, gayretlerini “devlet ve hükümet” yerine **“millet ve fertler”** üzerinde yoğunlaştırmışlardır. Bu çalışmalar hapsilere, zindanlara, sürgünlere rağmen bu güne kadar aralıksız sürmüştür ve sürmektedir. Bunlar maddî ses getiren türden değildir ki soru sahipleri bunun farkında olabilsinler.

Tokat sesini yahut silah sesini aktif hareket sayanların, kalp ve akıl sahasında gösterilen bu sessiz faaliyetleri pasiflik saymaları gayet normaldir. Böyle düşünmeleri, onların mesleklerinin gereğidir.

Pasiflikle itham edilen bu bereketli çalışmalar sonunda nice gencimiz imanla, ahlâkla, faziletle tanışmışlar, vatan ve millete faydalı birer eleman olmuşlardır. Nur Risaleleri kırka yakın dile tercüme edilmiş, radyolarla, televizyonlarla, internet siteleriyle bütün dünyaya hitap etmeye başlamış ve iman hakikatlerinin neşir ve ilanına engel olmak artık imkânsız hale gelmiştir. Mazide Nur talebelerini pasiflikle itham edenlerin büyük çoğunluğu, “siyaset ve ihtilâl” yolunun kalp ve gönülleri ıslah için geçerli bir yol olmadığını anlayarak fikir hareketlerine yönelmişler, az bir kısmı ise asap bozukluğu içinde ümitsiz ve huzursuz bir hayata kendilerini mahkûm etmişlerdir.

Üstadımızın Kastamonu Lahikası'ndaki bir dersini de hatırlatarak konuya son verelim: Üstad, “siyaset-i İslamiyeyi ve insanların hayat-ı içtimaiyelerine dair hizmetleri” iman hizmetine nispeten onuncu derecede görür; “ehl-i dünyanın , ehl-i siyasetin ve avamın” ise bu onuncu derece hizmetleri birinci derecede gördüklerini kaydeder.